

De liefde laat zich niet buitenspel zetten

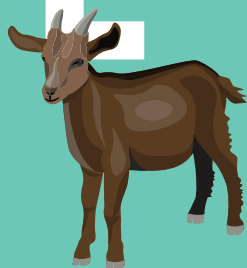

Liefde

IN HET

SPEL

ROMAN

ELENA ARMAS

Auteur van de Tiktok-hit *De Spaanse liefdesleugen*

Elena Armas

Liefde in het spel

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor alle meiden die weleens uit hun plaat zijn gegaan.

Wat dan nog?

Laat die prachtige emoties maar komen, schat.

Hoofdstuk 1

Adalyn

Het hoofd rolde van zijn schouders en viel met een bonk voor mijn voeten.

Kippenvel verscheen boven aan mijn ruggengraat en verspreidde zich over mijn lijf.

Ik had het beeld moeten herkennen. Ik zou me moeten herinneren wat ik had meegemaakt en nu op het scherm zag. Maar dat was niet het geval. Dus toen er een stilte viel en het terrein van de Miami Flames plots in een vacuüm zoog, zakte mijn hart naar mijn maag. En toen vervolgens ook nog eens de stem van een van de cameramannen werd opgevangen door de microfoon op het moment dat hij fluisterend vroeg: ‘Gast, neem je dit op?’ was ik er vrij zeker van dat ik stopte met ademen.

O god. Wat...

De bovenkant van Pauls hoofd piepte boven de hoofdeloze halslijn van het kostuum van Sparkles uit, de mascotte. Een golf van paniek spoelde over me heen.

Paul knipperde met zijn ogen, terwijl zijn uitdrukking er een van boosheid en schrik werd. ‘Wat mankeer jij, verdomme?’ snauwde hij.

Mijn lippen weken uiteen, alsof een instinctief deel van mijn brein hem antwoord wilde geven. Nu. Al zou het niet meer uitmaken. ‘Ik...’

Het beeld op het scherm bevroor, waardoor mijn blik verschoof

naar de man die de iPad vasthield waarop de dertig seconden werden getoond die uit mijn geheugen waren verdwenen.

‘Ik denk dat we wel genoeg hebben gezien,’ meldde Andrew Underwood, de CEO en manager van de Miami Flames FC en in Miami gevestigde zakenmagnaat.

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ zei de man naast hem licht grinnikend. ‘Dit is een crisisoverleg en we moeten op de hoogte zijn van alle details.’

Een crisisoverleg?

‘Sterker nog,’ ging David verder, ‘ik denk dat we het filmpje nog eens van voren af aan moeten afspelen. Ik hoorde niet goed wat Adalyn gromde toen ze onze goeie, ouwe Sparkles onthoofdde. Was het alleen boos gegrom of waren het daadwerkelijk woorden die ze –’

‘David,’ onderbrak Andrew hem terwijl hij het apparaat neerlegde op het onnodig grote bureau dat hen van mij scheidde. ‘Dit is serieus.’

‘Dat is het zeker,’ was de jongere man het met hem eens. Ik hoefde niet naar hem te kijken om te zien dat hij grijnsde. Ik kende die grijns. Ik had die grijns gekust. Hem een jaar lang gedatet. En er vervolgens onder gewerkt toen hij de functie had gekregen waar ik al mijn hele leven van droomde. ‘Het komt niet iedere dag voor dat het hoofd communicatie van een voetbalclub op vijftien centimeter hoge hakken de teammascotte achternazit.’ Ik voelde – hoorde – die grijns breder worden en mijn gezicht veranderde in steen. ‘Een schrikbarende wending, dat sowieso. Maar ook –’

‘Onacceptabel,’ maakte Andrew de zin voor hem af. ‘Iedereen in deze ruimte weet dat.’ Die lichtblauwe ogen vonden de mijne, scherp en onvergeeflijk. Wat geen verrassing was. Ik kende die blik. Ik verdroeg De Blik al mijn hele leven. Hij sprak verder: ‘Adalyns uitbarsting was onvergeeflijk, maar pas op je tellen. Je hebt het hier over mijn dochter.’

Ik hief mijn kin op, alsof die reminder niet iets was wat ik dagelijks probeerde te negeren.

Adalyn Reyes, de streberige dochter van de CEO van de voetbalclub waar ze al heel haar leven voor werkte.

‘Mijn excuses voor mijn toon, Andrew,’ zei David. Hoewel zijn toon serieuzer was geworden, keek ik nog altijd niet naar hem. Dat kon ik niet. Niet na alles wat er zich de afgelopen vierentwintig uur had voorgedaan. Niet na wat ik had ontdekt. ‘Maar als adjunct-directeur van de Flames maak ik me zorgen om de gevolgen van het incident.’

Het incident.

Ik perste mijn lippen op elkaar.

Mijn vader klakte met zijn tong, richtte zijn blik op het apparaat en ontgrendelde het weer.

Zijn vinger veegde van boven naar beneden en links en rechts, tot er een document opende. Zelfs op z'n kop herkende ik onmiddellijk waar hij naar keek. Het was het template dat ik had ontworpen voor pers- en mediaverslagen. Het template dat iedereen nu gebruikte. Ik had het systeem met kleurencodes ontworpen om de items met prioriteit aan te geven. Op dit moment was het scherm knalrood.

Rood als in topprioriteit. Rood als in crisis.

Die hadden we in maanden niet gehad. In jaren niet.

‘Ik heb die niet goedgekeurd,’ mompelde ik, waardoor ik mijn stem voor het eerst hoorde sinds mijn vader op play had gedrukt om de video af te spelen. Ik schraapte mijn keel. ‘Ieder rapport hoort langs mij te gaan voordat het het management bereikt.’

Mijn vader zuchtte slechts, diep en lang, en negeerde me om door het rapport van – ik leunde naar voren – vijftien pagina's lang te scrollen.

Ik sperde mijn ogen open. ‘Mag ik –’

‘De media-impact op het incident,’ onderbrak hij me. ‘Laten we daarmee beginnen.’

Ik opende mijn mond weer, maar David kwam dichterbij. Zijn donkerblonde haardos leidde me af. Toen hij me grijnzend aankeek, merkte ik meteen dat hij iets wist. Iets wat ik niet wist.

‘Mate van viraliteit,’ ging mijn vader verder. Hij tikte met zijn wijsvinger op het scherm. Mijn maag draaide zich in een kronkel. Viraliteit? Waarvan? Mijn vader fronste. ‘Wat is het verschil tussen *impressions* en *views*?’

‘Over welk platform hebben we het?’ Ik vloog naar hem toe en rechtte mijn schouders. ‘Dat is waarom ik ze eerst wil goedkeuren. Normaal gesproken schrijf ik er aantekeningen voor je bij. Als je me even laat kijken...’

David tskte en zijn blik dwaalde naar de iPad in mijn vaders handen. Toen zei hij op een bijdehante toon: ‘Ik denk dat dat er niet echt toe doet, Andrew.’ Zijn blik schoof terug naar mij. ‘De video heeft zes miljoen views over alle platforms. Ik denk dat we dat allemaal begrijpen.’

De video.

Zes miljoen views.

Over alle platforms.

Mijn knieën wankelden. Ik wankelde. En dat was niets voor mij.

Vaak werd me gezegd dat ik te kil was, mijn humor te droog was en ik te zelden glimlachte. Mijn assistent, Kelly, de enige in het kantoor van de Flames die moeite had gedaan bevriend met me te raken, noemde me openlijk een onaangedane koningin. Maar ik weet dat de meeste mensen hier me een ijskoningin of sneeuw-koningin noemen, of wat voor variatie ze ook konden bedenken die refereerde aan iets koude en vrouwelijks. Ik had me er nooit iets van aangetrokken.

Omdat ik nooit wankelde. Of struikelde. Of me liet raken door dingen.

Tot gisteren, toen ik...

David grinnikte. ‘Je bent officieel viral gegaan, Ads.’

Terwijl ik op vijftien centimeter hoge hakken de teammascotte achternazat, zoals David had gezegd.

Mijn lunch kroop via mijn slokdarm omhoog, deels vanwege de ‘Ads’ die ik altijd zo had gehaat en deels omdat... God. Ik kon het niet geloven. Ik ging viral. Víral.

‘Zes miljoen views,’ zei mijn vader hoofdschuddend toen ik niets zei. Ik kón niets zeggen. ‘Zes miljoen mensen hebben gezien hoe je op de mascotte af denderde, naar zijn gezicht klauwde en zijn verdomde kop eraf rukte. Zes miljoen. Dat is de gehele bevolking van metropoolregio Miami.’ De puntjes van zijn oren werden rood. ‘Je hebt zelfs je eigen hashtag: #sparklesgate. En mensen gebruiken die bij die van de club.’

‘Ik wist niet dat het allemaal werd opgenomen,’ mompelde ik. Ik haatte het hoe mijn stem nu klonk. ‘Ik kon niet weten dat er een video rondging, maar –’

‘Er is geen “maar” in deze situatie, Adalyn. Je hebt een collega aangevallen.’ Het woord ‘aangevallen’ hing in de lucht en mijn mond klapte dicht. ‘Paul is een werknemer en Sparkles is een onderdeel van dit team. Hij is een feniks die het vuur, de onsterfelijkheid en de transformatie van de Miami Flames belichaamt. Jouw team. En jij viel hem aan terwijl de pers in huis was voor het jubileumfeest van de club. Journalisten. Camera’s. De teamleden en hun gezinnen. Er waren kinderen bij, in godsnaam.’

Ik slikte, maar zorgde ervoor dat ik mijn schouders recht hield. Imago was alles in dit soort situaties. En ik kon niet breken. Niet hier. Niet weer. ‘Ik begrijp het, echt. Sparkles is een belangrijk symbool en hij is geliefd bij de fans. Maar het woord “aangevallen” lijkt me een beetje overdreven. Ik heb Paul fysiek geen schade toegebracht. Ik heb...’

‘Je hebt wat?’ spoorde mijn vader me aan.

Blijkbaar had ik een vogel van een meter achtentachtig, gemaakt van schuimrubber, nylon en acrylveren, die de naam Sparkles

droeg en onsterfelijkheid symboliseerde, onthoofd. Afgaande op het videobewijsmateriaal.

Maar het zou niet helpen als ik dat hardop zei, dus hing mijn mond open gedurende wat als de langste vijf seconden van de eeuw voelden en... zei ik geen woord.

Mijn vader liet zijn hoofd opzij zakken. 'Alsjeblieft. Ik wil heel graag dat je het uitlegt.'

Mijn hart bonkte. Maar er was niets wat ik kon zeggen, niet zonder een gesprek te moeten voeren waar ik nog niet klaar voor en toe in staat was. Nu niet en misschien helemaal nooit niet.

'Het was...' Mijn stem stierf weg. Weer haatte ik het functioneren van mijn stem. 'Een hevige aanvaring. Een ongeluk.'

David, die de laatste paar minuten ongewoon stil voor zijn doen was geweest, snoof. Mijn gezicht, zo vaak onverschillig en kil genoemd, werd vuurrood.

Met een zucht legde mijn vader de iPad op zijn bureau. 'We hebben mazzel dat David Paul heeft overgehaald geen aanklacht tegen ons in te dienen.'

Aanklacht. *Een rechtszaak.*

Ik voelde me kotsmisselijk worden.

'Ik heb hem loonsverhoging aangeboden, wat hij uiteraard accepteerde,' voegde David eraan toe. 'Dit was tenslotte een uitbarsting die totaal niet past bij onze zeer... beheerste Adalyn.'

De manier waarop hij het woord 'beheerste' uitsprak, alsof het iets negatiefs was, een gebrek, raakte me recht in mijn borst.

'We hadden om de opname van de gebeurtenis gevraagd,' ging mijn vader verder. 'Nadat jij zo'n beetje de benen nam uit de... situatie. Maar iemand moet het incident met zijn telefoon hebben opgenomen. David vermoedt dat het een van de stagiairs was die met de cameracrew meekwam.'

David tskte. 'Maar onmogelijk met zekerheid te zeggen, natuurlijk.'

Ik kon niet geloven dat dit gebeurde. God, ik kon niet geloven wat ik had gedaan.

Een ongewoon en vreemd gevoel drukte tegen de achterkant van mijn ogen. Het was net of een warme prikkel mijn zicht... wazig maakte. Was dit... Nee. Waren dit... Nee. Onmogelijk. Het kon niet dat ik op het punt stond te gaan huilen.

‘Het is maar een filmpje,’ zei ik, terwijl ik alleen maar kon denken aan het feit dat ik me niet kon herinneren wanneer ik voor het laatst had gehuild. ‘Het waait wel weer over.’ Het prikken in mijn ogen werd erger. ‘Als er iets is wat ik over het internet weet, is dat alles vluchtig en van korte duur is.’ Waarom kon ik me de laatste keer dat ik had gehuild niet herinneren? ‘Morgen is iedereen het weer vergeten.’

Dauids telefoon produceerde een *ping* en hij haalde hem uit zijn zak. ‘O,’ zei hij met een blik op het scherm. ‘Op de een of andere manier betwijfel ik dat. Het lijkt erop dat we meer dan een paar persverzoeken hebben binnengekregen. Voor jou.’

Dat was absoluut verontrustend, maar er drong iets tot me door. ‘Waarom...’ Fronsend keek ik naar mijn telefoon. Daar was niets te zien. ‘Die e-mail hoort bij mij binnen te komen. Waarom sta ik niet in de cc?’ David haalde zijn schouders op en mijn vader zuchtte opnieuw luid. Ik bracht mijn blik terug naar hem en iets in zijn uitdrukking zorgde ervoor dat ik in actie kwam. ‘We kunnen dit oplossen.’ Mijn stem klonk wanhopig. ‘Ik kan dit oplossen. Ik zweer het. Ik bedenk een manier om voordeel te halen uit de extra aandacht. Zelfs uit de hashtag. We weten allemaal dat het team de voorpagina op het moment niet haalt en we bungelen al zo lang onderaan in de competitie dat...’

Mijn vaders blik verhardde en er verscheen een ijzige blauwtint in zijn ogen.

Een stilte, zwaar en dik, kristalliseerde zich in de kamer.

Toen wist ik, door de manier waarop zijn wimpers naar beneden

en omhoog gingen, dat welk gevecht ik ook aan het leveren mocht zijn, het bij deze voorbij was. Ik had hardop het enige gezegd wat een gevoelige snaar raakte. De Miami Flames maakten er een potje van. We hadden al meer dan tien jaar de play-offs niet gehaald. We trokken bij lange na geen volle stadions. Dit was de enige investering van Andrew Underwood die niet winstgevend was. De enige die hem meer dan slechts geld kostte: zijn trots.

‘Ik bedoelde alleen dat –’ begon ik.

Maar mijn strijd was verloren. ‘Mascotte Slachtpartij Bij De Miami Flames,’ las hij op zijn iPad. ‘Fijne extra aandacht, of niet?’

Ik slikte. ‘Ik denk dat het gebruik van het woord “slachtpartij” nogal vergezocht is.’

Hij knikte kort voordat hij verderging. ‘Jubileumfeest Bij Voetbalclub Miami Flames Eindigt In Bloedbad.’

“Bloedbad” lijkt me ook niet het juiste woord.’

Mijn vader stak zijn wijsvinger op. ‘Miami’s Favoriete Vogel Wordt Geplukt En Geroosterd. Wiens Kop Rolt Als Volgt?’ De vinger ging terug naar het scherm en veegde erover. ‘Sparkles Verdiende Het Te Sterven.’ Weer een veeg. ‘Een Liefdesbrief Aan Lady Birdinator.’

Lady Birdinator. Jezus.

Ik snoof, wat me een blik van een grijnzende David opleverde. ‘Die mediabedrijven willen gewoon makkelijk geld verdienen. Ze leveren geen serieuze inspanning waar wij of het bedrijf zich zorgen om moeten maken. Mijn team zal een strategie bedenken. We sturen een persbericht uit. We –’

‘Dochter Van Miami Flames eigenaar Andrew Underwood En Voormalig Model Maricela Reyes Onder Vuur Na Vreselijk Incident Met Team Mascotte.’

Het klamme gevoel dat zich sinds ik dit kantoor was binnengekomen op mijn huid bevond, kroop nu via mijn ruggengraat omhoog naar mijn armen en nek.

Hij ging verder. ‘Adalyn Reyes Losgeslagen. Wie Is De Erfgename Van Het Underwood Imperium?’ Ik sloot mijn ogen. ‘FC Miami Flames Onder De Loep. Stort De Club Eindelijk In?’ Een druppel zweet gleed over mijn rug. ‘Heeft Suffe En Saaie Hoofd Communicatie Van De Flames Eindelijk Het Vuur In Zichzelf Gevonden? Vrouwelijke Woede Uitgelegd.’

Suf en saai.

Eindelijk het vuur in zichzelf gevonden.

Vrouwelijke woede.

Het maakte niet uit hoe ik op dat moment mijn schouders rechtte, het viel onmogelijk te ontkennen hoe klein ik me voelde. Inadequaat. En toen ik mijn gewicht op mijn benen verplaatste, voelde zelfs mijn op maat gemaakte broekpak verkeerd. Los en prikkend tegen mijn huid. Alsof ik er niet in thuishoorde.

‘Nou.’ Mijn vaders stem bracht me terug naar het hier en nu. Ik concentreerde me op hem. Zijn gezicht. De harde blik in zijn ogen. ‘Ik zal eerlijk zijn, ze zijn nogal lang voor nieuwskoppen, maar blijkbaar doet dat er niet toe als ze de spijker op z’n kop slaan.’ Stilte. ‘Denk je nog steeds dat dit aandacht is waar we profijt van kunnen hebben, Adalyn?’

Ik schudde mijn hoofd.

De man tegen wie ik opkeek en voor wie ik zo uitpuittend hard mijn best deed om indruk op hem te maken gedurende alle jaren dat ik voor de club werkte, zuchtte. ‘Wil je ons in ieder geval vertellen wat in godsnaam de aanleiding hiervoor was?’ vroeg hij. De vraag overviel me dusdanig, ik was er zo níét op voorbereid, dat ik daar simpelweg stond en hem aangaapte.

‘Ik...’ Ik kon het niet. Ging het niet doen.

Niet met David erbij. Misschien als hij het me gisteren had gevraagd, me had tegengehouden en een antwoord had geëist op het moment dat ik *de benen nam uit de situátie*, zoals hij het had verwoord. Misschien dat ik het hem toen had verteld. Ik was dui-

delijk mezelf niet geweest. Maar nu kon ik het niet.

Het zou alleen maar bewijzen dat die beschuldigingen waar waren. Dat ik onprofessioneel was. Niet geschikt voor mijn baan, en voor de baan die ik op een dag heel graag zou willen hebben. Hoe kon ik ook maar ergens leidinggeven als ik zo uit mijn plaat ging?

‘Lieverd,’ zei David, waardoor ik me naar hem draaide. Ik kon niet geloven dat ik ooit had toegestaan dat hij me iets anders noemde dan Adalyn. Maar nu wist ik tenminste waarom hij het lef had om dat nog steeds te doen. ‘Je ziet bleek. Voel je je wel goed?’

‘Ja,’ kwam er krakend uit mijn keel, al was dat helemaal niet waar. Bij lange na niet. ‘Het is alleen nogal warm hier. En ik... Ik heb nauwelijks geslapen vannacht.’ Ik schraapte mijn keel, ving mijn vaders blik en de woorden buitelden eruit. ‘Je weet hoe hard ik heb gewerkt en hoe toegewijd ik ben aan de club. Kun je niet gewoon...’ Alles vergeten? Mijn kant kiezen? Onvoorwaardelijk. Mijn vader zijn.

Andrew Underwood leunde achterover in zijn stoel. Het leer kraakte onder hem. ‘Vraag je me je anders te behandelen omdat je mijn dochter bent?’

Ja, wilde ik zeggen. Voor deze ene keer. Maar de druk achter mijn ogen keerde terug en leidde me af.

‘Nee.’ Met zijn hand maakte hij een kappend gebaar door de lucht voor hem. ‘Dat heb ik nooit gedaan en daar ga ik nu ook niet mee beginnen. Je bent nog altijd een Underwood en beter dan vragen om een speciale behandeling na mij en de hele club te hebben vernederd.’

Vernederd. Ik had mezelf, mijn vader en de club vernederd.

Ik was er altijd trots op geweest dat ik me niet liet raken door mijn vaders woorden of zijn daden als mijn baas. Maar de stinkende waarheid was dat dat wel het geval was. Dat dit, deze baas-werknemerrelatie de enige relatie was die we hadden.

Dit was het enige wat ik had.

‘Je hebt de gedragscode geschonden,’ ging hij verder. ‘Dat geeft me reden om je te ontslaan. En gezien de situatie bewijs ik je misschien een dienst.’

Ik kromp ineen.

In reactie vernauwde Andrew Underwood zijn ogen terwijl hij naar me keek. En na wat een eeuwigheid leek te duren, liet hij allebei zijn handen op het bureau zakken. ‘De mediaverzoeken die David al de hele dag binnenkrijgt, bevallen me niets.’ Hij liet zijn hoofd opzij zakken. ‘Je veroorzaakt afleiding, dus ik wil dat je Miami verlaat terwijl wij dit fiksen.’

Volgens mij mompelde David iets, maar ik wist het niet zeker. Mijn vaders woorden echoden in mijn hoofd.

Fiksen. Er was dus een oplossing.

Mijn vader kwam overeind uit zijn stoel. ‘Je assistent. Hoe heet ze?’

‘Kelly,’ antwoordde David in mijn plaats.

‘Ze neemt alle communicatie en mediavragen over,’ ging mijn vader met een knikje verder. ‘Adalyn brengt haar op de hoogte voor ze vertrekt.’ Hij zette een stap naar rechts, opende een la en keek weer naar mij. ‘Zorg dat je grip krijgt op dat wat er speelt en laat ons hier de schade beperken.’ Hij stopte de iPad in de la. ‘En ik heb liever dat je dit niet aan je moeder vertelt. Als ze erachter komt dat ik haar enige dochter tot het eind van het seizoen heb verbannen, gaat me dat een hoop gezeik opleveren.’

Verbannen.

Tot het eind van het seizoen.

Dat... duurde nog weken. Maanden. Weg bij de Flames en Miami.

Ik knikte.

‘Je vertrekt morgen. Voor een opdracht. We hebben een filantropisch project waar je aanwezigheid en al die pas ontdekte... passie van je gewenst is.’ Hij liet een stilte vallen. ‘Ik speelde toch

al een poosje met het idee, dus dan kunnen we het net zo goed nu uitvoeren.' Hij liep om zijn bureau heen. 'En Adalyn? Ik verwacht dat je dit net zo serieus neemt als je baan hier. Stel me niet nogmaals teleur.'

Hoofdstuk 2

Adalyn

‘De Green Warriors?’

Ik zuchtte en wierp een blik op mijn telefoon, die ik op het dashboard van mijn huurauto vastgeklemd had.

‘Weet je zeker dat het team zo heet?’ Matthews stem klonk weer door de speaker. ‘Ik geloof niet dat ik daar ooit van gehoord heb.’ Stilte. ‘Wacht even, bedoel je de Charlotte Warriors?’

‘Ik denk dat ik het wel zou weten als ik onderweg was naar zo’n goede voetbalclub als de Charlotte Warriors.’ Mijn schouders zakten terwijl ik het stuur steviger beetgreep, maar ik probeerde mijn toon zo opgewekt mogelijk te houden, wat me alleen nog maar meer uitputte. ‘Het is een filantropisch project, dus je moet wat kleiner denken.’

‘Kleiner, oké,’ murmelde hij terwijl de toetsen van zijn laptop op de achtergrond klonken. ‘Is het niet een beetje vreemd dat je al onderweg bent en je niet eens weet waarnaartoe? Had je hiervoor geen briefing moeten krijgen ofzo?’

‘Eigenaardige situaties vragen om eigenaardige oplossingen,’ reageerde ik. ‘Maar ik heb een briefing gehad. Ik heb de locatie, contactgegevens en de naam van het team gekregen. Het probleem is alleen dat ik geen tijd had om research te doen.’ Niet terwijl ik maar vierentwintig uur had om alles aan Kelly over te dragen en ik mijn vlucht moest halen. Een golf vermoeidheid spoelde over me heen en ik onderdrukte een volgende geeuw. ‘Ik had nauwelijks

tijd om in te pakken.' Of te slapen. 'Gelukkig ken ik iemand die goed is in het doen van research en goed presteert onder tijdsdruk omdat journalistiek zijn werk en zijn passie is.'

'Een van de vele bijkomstigheden van mijn baan,' mompelde mijn beste vriend. Er school iets in zijn stem wat ik niet kon plaatsen. Ik fronste, maar hij sprak verder voordat ik ernaar kon vragen. 'En ik zal je helpen als ik je eerst mag zeggen wat ik echt vind.'

'Die bijkomstigheid van je baan was ik vergeten,' zei ik droog.

'Wat ik vind,' verkondigde hij, mijn opmerking compleet negerend, 'is dat het zwaar overdreven is om je eigen dochter te verbannen om zoiets idioots.'

'Alsjeblieft,' zei ik in een zucht. 'Neem vooral geen blad voor de mond.'

'Ik nam wel een blad voor de mond. Wat ik daadwerkelijk vind, is dat je vader zich als een vuile hufter gedraagt.'

De spanning in mijn schouders verdubbelde.

Matthew had mijn vader nooit gemogen, net zoals mijn vader hem nooit had gemogen. Ik nam het ze allebei niet kwalijk. Ze verschilden van elkaar als... zomer en winter. Dag en nacht. Water en olie. Precies zoals Matthew ik waren. Hij was openhartig, luidruchtig en charmant, terwijl ik – net als mijn vader, trouwens – weloverwogen, kritisch en veel te pragmatisch was om grappend door het leven te gaan, zoals Matthew deed. Lachen en giechelen leidden niet tot resultaten. Niet in mijn wereld, tenminste.

Het was altijd al een wonder geweest dat wij bevriend waren geraakt. Voor mij, althans. Niet voor hem. Hij was heel duidelijk geweest over zijn intenties, vanaf het moment dat onze paden elkaar kruisten, jaren geleden in de rij bij Doña Clarita's Sandwich Shop.

Hij had geprobeerd me te versieren en ik had hem van top tot teen in me opgenomen voordat ik hem heel serieus had gevraagd of hij high was. Zijn reactie was een bulderende lach, vervolgens een: 'Ik mag jou wel. Jij houdt me scherp.'

Op de een of andere manier waren we vanaf die dag onafscheidelijk.

‘Mijn vader heeft een punt,’ zei ik tegen hem. ‘Er circuleert een vernederende video van me waarin ik grommend en kreunend het hoofd van de mascotte van het team waarvoor ik werk eraf ruk.’

‘Het is grappig. En de wereld is op dit moment wreed. Mensen herkennen zichzelf in jou. Ze hebben begrip voor dat staaltje vrouwelijke woede.’ Niet weer die vrouwelijke woede. ‘Sterker nog, het is motiverend. Absoluut niet vernederend.’

Vernederend.

Je bent beter dan vragen om een speciale behandeling na mij en de hele club te hebben vernederd.

Ik slikte en negeerde de manier waarop mijn maag zich omdraaide bij de herinnering aan mijn vaders woorden. ‘Ik denk dat je wel beter weet dan dit voor me te verzachten.’

‘Ik heb ergere dingen online gezien, Addy. Oké, dus je hebt een partijtje geknokt –’

‘Ik heb niet geknokt,’ onderbrak ik hem terwijl ik met een frons op mijn gezicht naar de routekaart op mijn telefoon keek. ‘En noem me geen Addy, Máty. Je weet dat ik me door bijnamen net een kind voel.’ Het deed er niet toe of ze van mijn ex of mijn beste vriend kwamen. Ik haatte het simpelweg om iets anders genoemd te worden dan Adalyn.

‘Prima,’ gaf hij toe, mijn toon negerend. ‘Je hebt niet geknokt. Je had een handgemeen –’

‘Een aanvaring, op z’n hoogst.’

‘Dus je had een aanvaring – op z’n hoogst – met Sparkles. En vervolgens postte een of andere idioot het filmpje op een of andere app en nu heeft Generatie Z het nergens anders meer over. Wat dan nog? Iedereen wil aardig gevonden worden door de zoomers. Het is waar het geld zit. Waarschijnlijk ben je hun favoriete millennial.’

‘Technisch gezien zit ik net op de grens, dus ik ben sowieso een

zillennial, geen millennial.’ Ik checkte mijn telefoon weer en vroeg me af waarom de weg zo slingerde en het groen aan beide kanten steeds breder werd. Ik had ook niet verwacht zoveel te moeten klimmen. ‘Hoe dan ook, de video had eerder vandaag al bijna acht miljoen views. En toen ik mijn assistent sprak, vertelde ze me dat de paparazzi vandaag bij het gebouw van de Flames stond. Paparazzi. Alsof ik een of andere... Weet ik veel, een of andere bekendheid ben van wie er een sekstape is uitgelekt.’

‘En kijk wat dat Kim Kardashian heeft gebracht. Ze heeft nu een fortuin, een eigen merk, een twijfelachtige rits van exen en binnenkort een rechtendiploma.’

‘Matthew,’ waarschuwde ik hem in een uitademing. ‘Ik ga niet met je in gesprek over waarom je vindt dat de Kardashians het beste zijn wat de eenentwintigste eeuw is overkomen. Niet weer. Niet alleen omdat ik geen enkele interesse heb een van hen te worden, maar ook omdat jij geobsedeerd door ze bent omdat ze...’ Mijn stem stierf weg. ‘Je weet wel, forse billen hebben.’

‘Ik waardeer ook hun ondernemersvaardigheden,’ protesteerde hij nadat hij theatraal naar adem had gehapt. ‘En het is geen misdaad om een billenman te zijn. Hoe dan ook, luister. De paparazzi was er waarschijnlijk alleen omdat ze Williams of Perez naar de training wilde zien lopen. Ik ben er vrij zeker van dat je assistent de boel opblies omdat ze dat van David moest. Hij is al je vaders minion sinds hij werd aangenomen voor een baan waar jij een miljoen keer beter in bent. Maar zo is Andrew tegen jou. Een vuile hu-’

‘Je bent al veel te lang in Chicago,’ onderbrak ik hem. En ironisch genoeg was gebleken dat David nooit mijn vaders minion was geweest. Nee, hij... Ik stopte mezelf. ‘Ik kan me niet herinneren wanneer de laatste keer was dat een speler van de Flames zoveel aandacht kreeg.’ Ik hoorde het gekraak van leer en keek naar beneden. Mijn vingers zagen wit, doordat ze het stuur te hard vastgrepen. Ik liet mijn adem ontsnappen. ‘Mijn vader verleent me

een gunst door me de kans te geven dit op te lossen. Een manier om mezelf te herpakken.’

We waren een lang moment stil en toen Matthew sprak, klonk zijn stem serieus. Voorzichtig. Ik vond het maar niets. ‘Ik weet dat je je mannetje staat, maar... dit hele gebeuren met Sparkles is niets voor jou.’ Mijn maag draaide in een kronkel. ‘Is er iets gebeurd? Iets waardoor je... dit deed?’

Dit. De overweldigende druk die af en aan ging sinds die vreselijke momenten voordat ik me op Sparkles stortte, verscheen weer in mijn borst. Maar ook deze keer was ik er niet klaar voor om te praten over wat voorafging aan mijn uitbarsting. Allerlei emoties blokkeerden mijn stembanden.

Seconden tikten voorbij tot ik mijn keel schraapte. ‘Als ik had geweten dat je naar mijn gevoelens zou vragen, had ik deze tijd aan iets anders besteed. Een podcast ofzo. Je weet hoe heerlijk ik het vind om te rijden terwijl een diepe stem verslag doet over een complexe en gruwelijke moord.’

‘Ik meen het,’ zei hij zachtjes. Te zachtjes. Dusdanig zacht dat die druk in mijn borst verschoof.

‘Eerlijk gezegd, Matthew,’ begon ik. Uit puur zelfbehoud was mijn toon iets te bot. ‘Ik verwachtte eigenlijk dat je inmiddels T-shirts met #sparklesgate of #LadyBirdinator had bedrukt en in je brievenbus zou hebben liggen. Deze gevoelige benadering is teleurstellend.’

Dat was het niet, maar ik kon niet stilstaan bij alles wat er op dit moment door me heen ging.

Het geluid van een lange, diepe zucht klonk door de speaker. ‘Fuck, Addy.’ Hij lachte en deze keer zag ik die ‘Addy’ door de vingers. ‘Nu heb je mijn verrassing verknald.’

Ik voelde mezelf ontspannen. Een beetje.

Want net op tijd zag ik dat de weg voor me begon te draaien en zich een formatie bomen in en ook weer uit kronkelde. Waar was ik in godsnaam?

‘Kunnen we terug naar de reden dat ik je belde?’ vroeg ik. ‘Ik ben nu waarschijnlijk behoorlijk dicht bij mijn bestemming en ik zou graag weten wat me te wachten staat wanneer ik daar aankom.’

‘Oké.’ Het geluid van de toetsen van zijn laptop klonk weer door het toestel. ‘We zijn dus op zoek naar de Green Warriors.’

‘Klopt. In Noord-Carolina.’

Een paar seconden gingen voorbij, toen zei hij: ‘Niets. Echt helemaal niets. Weet je zeker dat die naam klopt?’

De oude Adalyn zou zeggen dat ze het zeker wist. Maar ik kon dat niet. De afgelopen vierentwintig uur waren het bewijs dat ik niet langer *de oude Adalyn* was. ‘Probeer Green Oak eens. Probeer...’ Dit zou een filantropisch project moeten zijn, dus misschien moest ik niet verwachten dat het team de krant zou halen. ‘Probeer recreatief.’

Mijn laatste woorden leken in de beperkte ruimte van de auto te blijven hangen, waar het stil was, met uitzondering van het geluid van de banden op het hobbelige pad.

Wanneer was ik een onverharde weg op gereden? En waarom zei Matthew niets? Had ik geen bereik meer?

Ik wierp een blik op mijn scherm. Ik zag nog streepjes. ‘Matthew?’

Een kreun.

O nee. ‘Wat heb je gevonden?’

‘Hier ga je niet blij mee zijn.’

‘Kun je wat specifieker zijn?’

‘Heb je praktisch schoeisel ingepakt?’

‘Praktisch? Bedoel je huisslippers?’ Ik fronste. ‘Ik zal hier een aantal weken zijn, dus ja.’

‘Geen slippers. Eerder laarzen.’

‘Laarzen?’ herhaalde ik.

‘Voor in de natuur. Je weet wel, comfortabel en stevig en zonder hakken van twaalf centimeter eronder.’

‘Ik weet wat laarzen zijn.’ Ik rolde met mijn ogen, al had ik daar niet aan gedacht. ‘Maar ik ga werken, ik ben niet hier voor een dagtripje naar...’ Ik keek weer op het scherm. ‘Een hele grote bergkam.’ Waar lag dit stadje in hemelsnaam? God. Ik had echt betere research moeten doen voordat ik dat vliegtuig insprong. ‘Ik ben van plan om net zoveel tijd aan de Green Warriors te besteden als dat ik aan mijn baan bij de Flames besteedde. Plus, in het bijzondere geval dat ik wat vrije tijd heb, wat niet het geval zal zijn, ga ik zoals je weet niet deelnemen aan activiteiten waarbij Gore-Tex komt kijken en je het risico loopt van een klif te vallen.’

‘O, maar dat ga je wel.’

Ik fronste terwijl ik rechts afsloeg, een volgende onverharde weg op. ‘Wat bedoel je?’

Het geratel van toetsen. Weer een kreun.

Mijn oren popten open. Jezus, hoe hoog zat ik? ‘Matthew, nog drie tellen en ik hang op.’

‘Oké. Wat wil je eerst? Het slechte nieuws? Of het ergste nieuws?’

‘Is er geen goed nieuws?’ vroeg ik terwijl ik mijn ogen samenknep en de kruising zag waar ik op af reed. Ik nam de bocht en de weg veranderde in een soort bergpad. Steentjes sprongen op vanonder de banden en ketsten tegen de onderkant van de huurauto. Ik hield het stuur stevig beet. Dit kon niet kloppen. Ik was er vrij zeker van dat ik niet op zo’n soort weg zou moeten rijden. De hele auto schudde – schokte – door de putten in de weg die geen echte weg was. ‘Volgens mij heb ik een fout gemaakt.’

‘Dat probeer ik je net te zeggen,’ zei Matthew. En als ik echt had geluisterd, zou ik de urgentie in zijn stem hebben gehoord. Maar ik had het te druk met me afvragen waarom dit geen stadje was. Ik reed een terrein op dat diep in het bos lag. Het bós.

Matthew praatte door, maar zijn woorden vervlogen in mijn hoofd toen ik om een blokhut reed. Een blokhut. Een daadwerkelijke blokhut met houten balken en ramen die uitkeken op de

massa bommen die ik achter me had gelaten.

Dit kon niet kloppen.

Om een of andere onverklaarbare reden had ik me, op weg hierheen, een beeld gevormd in mijn hoofd. In het vliegtuig had ik mezelf ervan overtuigd dat ik naar een stad in Noord-Carolina ging, of misschien een voorstad, wat verklaarde waarom ik er nog nooit van had gehoord. Dit was tenslotte een opdracht. Een filantropisch project van een voetbalclub in de MLS-competitie. Het was een serieus project in een echte stad. Maar nu kon ik dat maar moeilijk geloven.

Waar dit terrein ook aan grensde, het kon geen stad zijn. Of een voorstad. En het zag er ook niet naar uit dat er ergens in de omgeving iets was wat zelfs maar op een stad leek.

Ik werd omringd door... natuur. Bos. Hellingen die bedekt werden door smaragdgroen en koperbruin. Ik had over onverharde wegen gereden die me leidden naar het soort terrein waarmee geadverteerd werd voor een rustiek toevluchtsoord in de bergen. Er tjrpten vogels. Bladeren ritselden. Wind blies. Stille.

Ik haatte het.

Ik was te onachtzaam geweest. Te gehaast. Ik had de locatie die Kelly me had gestuurd, moeten checken voordat ik hem in mijn navigatie had opgeslagen. Ik had research moeten doen. Ik had...

'U heeft uw bestemming bereikt,' klonk de vrouwelijke stem van het navigatiesysteem.

Ik negeerde het verstikkende gevoel onder in mijn keel en reed nog eens rond de blokhut, op zoek naar een plek om te parkeren. Hier moest een verklaring voor zijn. Een reden. Waarschijnlijk was er een stad die ik had gemist doordat ik een kortere route door de bergen had genomen. En hé, de blokhut was tenminste... smaakvol. De meeste mensen zouden blij zijn met de kans om te kunnen ontsnappen naar zo'n vredige plek. Frisse berglucht.

Knusse zonsondergangen onder een dekentje. Een veranda die uitkeek op de bebossing.

Maar ik was niet zoals de meeste mensen.

Ik haatte kou. En ik had niet de vreemde behoefte om het land door te reizen, op zoek naar frisse lucht. Ik hield van Miami's lucht. De stad. De kust. Zelfs van de overweldigende hitte. Mijn baan bij de Flames. Mijn leven.

Mijn maag draaide zich in een kronkel en een bal van misselijkheid kroop omhoog.

Beelden van het hoofd van Sparkles dat op het gras rolde, flipten achter mijn ogen.

Schending van de gedragscode.

Vrouwelijke woede.

Vernedering.

Je veroorzaakt afleiding, dus ik wil dat je Miami verlaat.

Mijn handpalmen werden weer klam, het stuur voelde glibberig. Bewoog de auto nog of had ik hem in *park* gezet?

'Adalyn?' vroeg Matthew, wat me eraan herinnerde dat hij nog steeds aan de lijn hing. Had hij heel de tijd gesproken? 'Praat tegen me.'

Maar ik had het te druk met proberen me te concentreren op wat er in mijn lichaam gebeurde. Was dit vermoeidheid? Uitdroging? Wanneer had ik voor het laatst water gedronken? Was dit een gevalletje PMS? Ik schudde mijn hoofd. O god, draaide ik weer door? Ik...

Met een bonk klapte er iets tegen de bumper.

Ik trapte op de rem, zo plotseling en zo hard dat mijn hele lijf naar voren schoot.

Mijn voorhoofd knalde tegen het stuur.

'Au,' hoorde ik mezelf door het gesuis in mijn oren heen kreunen.

'ADALYN?' klonk het ergens rechts van me. Matthews stem. Die klonk gedempt. 'Jezus christus, wat gebeurde er?'

‘Ik raakte iets,’ meldde ik terwijl een stekend gevoel brandde aan de rechterkant van mijn voorhoofd. Met een schokkende ademhaling gaf ik mezelf drie seconden. Ik liet mijn voorhoofd op het leer van het stuur rusten, voordat ik rechtop ging zitten en mijn hoofd draaide, op zoek naar mijn telefoon, die van het dashboard was gevallen.

Matthews stem keerde terug.

‘Zeg me dat je in orde bent, want echt, ik bel je moeder verdomme nu meteen –’

‘Nee,’ kwam er met krakende stem uit. ‘Alsjeblieft, niet doen. Niet Maricela. Ze mag het niet weten.’ Ik knipperde met mijn ogen in een poging de kleine stipjes weg te krijgen die aan de randen van mijn gezichtsveld verschenen. ‘Ik mankeer niets,’ mompelde ik op het moment dat ik iets buiten de auto zag bewegen. Iets... wat rende. En... kakelde? ‘Ik denk dat ik een kip heb geraakt.’

Een reeks vloeken klonk door de speaker terwijl ik de gordel losmaakte en de telefoon van de vloer pakte. Ik ging weer rechtop zitten en...

Mijn hoofd tolde. ‘Dit was een vergissing,’ murmelde ik.

‘Dat probeer ik je de hele tijd te zeggen, Adalyn. De Green Warriors...’

‘Ik heb het gevoel alsof ik moet overgeven.’

‘Stap uit die auto,’ zei hij. ‘Nu.’

Met een knikje dat Matthew niet kon zien, zette ik de auto in z’n achterruit. ‘De auto staat midden op de oprit, dus ik ga eerst parkeren en dan...’

‘Nee.’

‘Ik kan de auto hier niet zomaar laten staan.’ Kieselstenen sprongen op vanonder de banden toen de auto in beweging kwam. ‘Misschien moet ik die kip ook even checken.’ Een gedachte vormde zich door het waas in mijn hoofd. ‘O god. Wat als ik hem heb vermoord?’ Mijn blik dwaalde in de richting waarin de kip zojuist

was weggerend. Niet te geloven. 'Nog zo'n stomme vogel.'

Mijn oogleden vielen dicht. Heel even maar. Het kon niet meer dan een nanoseconde zijn geweest, een heel kort momentje, maar...

Een bonk deed me opschrikken.

Een bonk... Ik had iets geraakt. Alweer. Iets groters dan een kip. Iets als... God, laat het geen beer zijn.

Knipperend gingen mijn ogen open en paniek steeg op.

Op hetzelfde moment klonk achter mijn auto een grom, een beerachtige grom, tot mijn afgrijzen. Mijn voet schoot naar voren. Maar mijn hoofd was wazig en mijn reflexen duidelijk in de war, want in plaats van de rem moet ik het gaspedaal hebben geraakt.

En knalde ik met de huurauto tegen een boom.

Kan je als *ultieme tegenpolen*
voor hetzelfde team spelen?

Adalyn had zich haar carrière iets anders voorgesteld. Nadat haar uit de hand gelopen aanvaring met de mascotte van haar voetbalclub viral gaat, wordt ze door de eigenaar van de club – die toevallig ook haar vader is – verbannen naar een plaatsje in de middle of nowhere. Ze krijgt de opdracht mee om het lokale voetbalteam naar de overwinning te coachen. Wat haar vader er niet bij heeft verteld: het team bestaat uit negenjarige meisjes in tutu's.

Gelukkig kan de mysterieuze voetbalkampioen Cameron haar wel helpen. Tenminste, die *h*ád haar kunnen helpen, maar na een ongelukkige eerste ontmoeting tussen Cams been en Adalyns bumper kan ze dat natuurlijk vergeten. Toch is Adalyn niet van plan de handdoek, en haar reputatie, in de ring te gooien. Als ze Cam niet voor zich kan winnen, dan regelt ze het zélf.

De Spaanse **ELENA ARMAS** is auteur, een hopeloze romanticus en een enthousiaste boekverzamelaar. Ze debuteerde in 2021 met *De Spaanse liefdesleugen*, waarmee ze de Goodreads Choice Award voor beste debuut won. *Liefde in het spel* is haar derde boek dat in het Nederlands verschijnt.

Z&K

ISBN 978 90 2055 580 6 NUR 340

www.zomerenkeuning.nl